

Epidemiologi av kirurgiskt och konservativt behandlade distala radiusfrakturer i Sverige 2005-2010 – en nationell registerstudie

Mellstrand Navarro C*, Pettersson H#, Törnqvist H*, Ponzer S*

Institutionen för klinisk forskning och utbildning, Södersjukhuset, Karolinska Institutet, * Enheten för ortopedi, # Enheten för statistik och epidemiologi

Introduktion.

Distal radiusfraktur är vanligt förekommande i alla åldrar. Frakturerna varierar i svårighetsgrad alltifrån odislacerade extraartikulära fissurer till komplexa felställda intraartikulära frakturer. Traditionellt har distal radiusfraktur behandlats med gipsskena. För många icke felställda frakturer är gipsbehandlingen tillräcklig. Kirurgisk behandling rekommenderas vid felställda radiusfrakturer, då det anses vara ett säkrare alternativ än gips för att uppnå goda behandlingsresultat. Målet med denna studie var att undersöka förekomsten av distala radiusfrakturer i den svenska befolkningen och undersöka om behandlingsmetoderna har förändrats under åren 2005-2010.

Patienter och Material.

Data inhämtades från Socialstyrelsens patientregister. Samtliga patienter i Sverige som diagnosticerats med radiusfraktur (S52.50, S52.51, S52.60, S52.61) och behandlats kirurgiskt eller konservativt inom slut- eller öppenvård under åren 2005 till 2010 inkluderades. Data analyserades med avseende på frakturfrekvens och behandlingsmetoder.

Resultat.

Under åren 2005-2010 behandlades totalt 177 893 handledsfrakturer i Sverige. Årlig incidens var 31-33/10 000 personår. Medelåldern var 44 år (0-104) och något högre bland dem som behandlades kirurgiskt. Under åren 2005-2010 ses en successiv minskning av andelen gipsbehandlade radiusfrakturer från 84% (24 646 st) år 2005 till 80% (24 215 st) år 2010. Medelålder för kirurgiskt och konservativt behandlade patienter förändrades inte under tidperioden. Plattfixation som behandlingsmetod ökade med 370% (från 1 014 år 2005 till 3 750 år 2010) och externfixation minskade med 65% (1 957 år 2005 till 677 år 2010). Förändringen var mest påtaglig i åldrarna 51-75 år där plattfixation ökade med 383 % (518 år 2005 till 2 316 år 2010). Hos patienter över 75 år minskade den kirurgiska behandlingen med 4% totalt sett (en minskning med 724 patienter) även om plattfixation ökade med 270% (166 år 2005 till 522 år 2010).

Diskussion.

Resultaten visade samma demografiska mönster av radiusfrakturer som i tidigare publikationer. Frakturincidens och ålderfördelning av distal radiusfraktur i Sverige var oförändrad under tidperioden 2005-2010. Det noterades en tydlig ökning av benägenhet att operera patienter med distala radiusfrakturer, där plattfixation ökar samtidigt som externfixation minskar. Detta är en intressant utveckling eftersom det fortfarande saknas starka evidens om plattfixationens fördelar framför externfixationen. Framtida studier behövs för att belysa patientrelaterat utfall och risken för komplikationer vid olika behandlingsmetoder samt de hälsoekonomiska aspekter som denna förändring av behandlingstradition innebär.

Referens.

1. Mattila VM, Huttunen TT, Sillanpää P, Niemi S, Pihlajamäki H, Kannus P. Significant change in the surgical treatment of distal radius fractures: a nationwide study between 1998 and 2008 in Finland. *J Trauma*. 2011 Oct;71(4):939-42 2. Wilcke MK, Hammarberg H, Adolphson PY. [Epub ahead of print] Epidemiology and changed surgical treatment methods for fractures of the distal radius. *Acta Orthop*. 2013 Apr 17.